

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 35. S. Bonifacii Moguntini initia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

Sæcul. VIII.
A. C. 716.

& honorifice exceptus fuisset, vir eruditissimus & zelo plenus bonis his Monachis facili negotio persuasit, ut perverfam suam Traditionem abjicerent. Eodem tempore Regulam S. Benedicti recepisse creduntur. S. Egbertus postmodum annis tredecim in hac Insula commoratus diem obiit anno 726. in Festo Resurrectionis Domini vigesimo quarto Aprilis, quo die Ecclesia ejus memoriam celebrat.

Mart. Rom.
24. Apr.

§. XXXV.

S. Bonifacii Moguntini initia.

Act. SS. Bæ.
to. 4. p. 1. &c.
89.

Non aliud majus lumen illa ætate Ecclesia Anglicana habuit, Sancto Bonifacio Germaniæ Apostolo, qui in Saxonia Occidentali, atque ut creditur, Kirtoni in Comitatu Devonix circa annum 680. in lucem editus, & Anglica lingua *Omnifrid* vocatus, puerulus Institutum Monasticum, in illo loco, in quo hodie urbs Exonia stat, amplexus est. Inde ad Monasterium Nuscellense, ubi Musæ studiosius excolebantur, translatus, Grammaticæ, Poeticæ, & Interpretationi Sacrarum Scripturarum tam secundum sensum Historicum & Litteralem, quam Spiritualem, operam dedit, & mox ipse ad docendos alios admotus est. Exinde annum agens trigessimum anno Incarnationis circiter 710. jubente Abbate suo Presbyter

byter ordinatus majore quam antea zelo conversioni populorum, & animarum Saluti incubuit. Cum aliquando urgente necessitate illius Provinciae Episcopi non expectatis Berthualdi Archiepiscopi Cantuariensis Mandatis in Synodum convenissent, missus est ad eum ex licentia Regis Inae Owinfridus Presbyter, qui hujus rei rationem redderet, atque ex eo tempore saepe ab Episcopis congregatis ad Synodum vocatus est.

Ipse vero humanis laudibus nullatenus delectatus, statuit patriam relinquere, & conversioni Infidelium insudare; igitur postquam consensum Abbatis & Congregationis aegre impetrasset, comitantibus duobus Monachis discedens, circa annum 716. in Frisiam delatus est. Verum cum videret bellum exarsisse inter Carolum Francorum Principem, & Regem Radbodum, qui in Frisia, antea Francis subjecta, Idololatriam revexerat, & Christianos persequeretur, venit Owinfridus Ultrajectum cum ipso transacturus, & intelligens, nihil pro Fidei incremento in illa Regione agi posse, in Angliam cum sociis revertens ad Monasterium suum Nuscellense rediit.

Radbodus Rex Frisonum S. Wulframum fidem praedicantem auscultaverat, & Baptismum recepturus erat. Jamque pedibus fontes contingebat, cum observavit

Saecul. VIII. 2
A. C. 716.

c. 4.

Sup. n. 2. c. 9.
vita S. Wulf.
to. 3. Act.
SS. Ben.
p. 361.

S s 3

cravit

Sæcul. VIII.
A. C. 719.

Radbodi
Quæstio.

cravit S. Episcopum, ut sibi diceret, ubi jam esset major numerus Regum Principumque, qui Frisonum nationi imperaverant, an in Paradiso, quem sibi ipse pollicebatur, delectarentur, vel in inferno, quem comminabatur, torquerentur. *Cave ne te ipsum, O Rex! fallas*, respondit S. Wulframus, *Principes Antecessores tui, qui ad Baptismi Gratiam non pervenerunt, certissime damnati sunt; sed quicumque amodo crediderit, & baptizatus fuerit, cum Jesu Christo æternis gaudiis fruatur.* Tunc Radbodus pedes e fontibus baptismalibus retrahens dixit: *A me ipso impetrare non possum, ut societatem Principum Antecessorum meorum deseram, & cum paucis pauperibus illud Regnum Cælestæ adire velim. Nequeo novæ Doctrinæ fidem adhibere; malo antiquam Nationis meæ Religionem sequi.* Et quidquid S. Wulframus opponeret, eum ab ista sententia dimovere non potuit, interim multis aliis Frisonibus Fidem amplectentibus.

Nihilominus post aliquod temporis spatium petiit, ut ad se veniret S. Willebrordus in eadem Regione tunc predicans, quem cum S. Wulframo consulere, qua ratione fieri posset, ut Christianus esset, & antiquam Religionem non abjiceret. S. Willebrordus legatis ejus respondit: *Postquam Princeps vester*
Fratri

Fratris nostri S. Episcopi Wulframi mo- Sæcul. VIII.
nita respuit, quomodo me auscultabit? A. C. 719.

Vidi eum hac nocte alligatum ignita ca-
tena; proinde nullus dubito, quin jam
in æterna damnatione ejulet. His dictis
S. Willebrordus itineri tamen se dedit,
Regem Radbodum aditurus; sed in via
comperit, eundem sine Baptismo mor-
tuum esse, & statim viam relegit. Hæc
anno 719. contigerunt.

At S. Wulframus postquam in Frisia
annis quinque prædicasset, Gerico sibi
in Successorem in Ecclesia Senonensi ordi-
nato ad Abbatiam Fontanellensem re-
versus, ibidem dies suos sanctissime clau-
sit anno 720. vigesimo Martii, quo Eccle-
sia ejus memoriam honorat.

Mart. Rom.
20. Mart.

Haud ita longo tempore Owinfridus
Presbyter post reditum in Monasterio suo
Nuscellensi fuerat, cum mortuo Abba-
te Congregatio ipsum eligere voluit;
quam Dignitatem recusans, cum Episto-
lis commendatitiis Episcopi sui Romam
profectus est. Erat autem Episcopus
Vintoniensis Daniel tam virtutum splen-
dore quam Doctrina celebris. Ubi O-
winfridus Romam pervenit, & Grego-
rii II. Papæ conspectum subiit; sanctissi-
mo Patri exposuit desiderium suum, con-
versioni Infidelium insudandi. Papa
hilari vultu accedentem intuitus inter-
rogavit, an Epistolas Episcopi sui habe-

vit. c. 5.

Sæcul. VIII.
A.C. 719.

Ap. Bonif.
ep. 33.
Sup. Lib.
XXXIX.
§. 28.

vit. per Othl.
l. i. c. 9. epist.
I. Greg. tom.
6. Conc.
p. 1437.

ret. Tunc Owinfridus Epistolam, quam pallium tegebat, obfirmatam & ad Papam directam producit, alteramque apertam, nempe communem & ad omnes Christianos commendatitiam secundum consuetudinem, cujus meminimus, cum Formulas Marculfi attulimus. Tunc Pontifex nutu significavit, ut digrederetur, & lectis morose Episcopi Daniels Epistolis, sapius deinde cum Owinfrido miscuit colloquia, dum tempus adveniret, nimirum vernale, quo profectionem exordiretur. Cum illud adesset, Reliquias abituro dedit, & Mandata prædicandi Evangelium omnibus nationibus infidelibus, ad quascunque devenurus esset. Item Infideles baptizandi juxta Ritus Ecclesiæ Romanæ. Jussus est etiam Papam per Epistolas monere, si quid ad negotium sibi commissum feliciter perficiendum deesse videretur. Hæc Epistola decimo quinto Maji, anno Leonis Imperatoris tertio Indictione secunda, id est, reparatæ Salutis 719, data est.

Cum hac Epistola Owinfridus primo in Longobardiam delatus, & a Rege Luitprando honorifice exceptus est. In Bavariam peragravit, tum in Thuringiam veniens Mandata sua de Fide prædicanda implere cœpit. Ergo Fidem Principibus & populo annunciabat, ut omnes

omnes ad cognitionem veræ Religionis, Sæcul. VIII.
A. C. 719.
in his Provinciis depravatæ & perverso-
rum Doctorum perfidia pene extinctæ re-
duceret. Quamvis enim aliquos Epis-
copos & Presbyteros in Dei servitio fer-
vidos invenisset, erant tamen & alii, vi-
tio incontinentiæ inquinati, quos ad vi-
tam secundum Canones instituendam
maxima, qua valebat, dicendi vi exhor-
tabatur.

Inter hæc comperta Regis Radbodi
in Frisia morte vehementer gaudebat,
viam ibi ad prædicandum Evangelium
esse apertam, atque illico se illuc con-
tulit cum S. Willebrordo in pio labore
operam juncturus sub Tutela Caroli Prin-
cipis, jam Frisiam imperantis. Felix hoc
nuncium communicavit Bugæ, seu Erd-
burgæ Abbatissæ in Regione Cantiorum,
rogans eam, ut sibi Acta Martyrum mit-
teret. In Epistola responsoria rogat
Abbatissa Owinfridum, ut Missas offe-
rat pro anima cujusdam sibi propinqui
defuncti, mittitque solidos aureos quin-
quaginta & tegumentum Altaris. O-
winfridus tribus annis cum S. Wille-
brordo in Frisia laborans multos popu-
los convertit, templa & Idola evertit, Ec-
clesias ædificavit.

Cum S. Willebrordus senio debilis
Owinfridum sibi in Successorem exopta-
ret, recusavit ille, atque S. Episcopo ve-
hemen-

Sæcul. VIII. hementer instanti tandem objecit, sibi
 A. C. 719. a Summo Pontifice destinatum fuisse
 Prædicandi munus apud nationes Ger-
 maniaë Orientalis, rogavitque, ut, quod
 promississet, implere liceret. Itaque S.
 Willebrordo consentiente, sibi que suam
 vit. c. 7. Benedictionem impertiente, Owinfridus
 illico itineri se dedit, atque in quemdam
 locum in Hassia vulgo *Amanaburch* seu
 Omenburgum dictum pervenit, ubi duo
 Fratres Arcis Domini, licet nomen Chri-
 stianorum gererent, Idolis serviebant.
 Hos Vir Sanctus cum magna populi
 multitudine convertit, & Monasterium
 in loco sibi a duobus Dominis donato
 extruxit. Inde ad fines Hassiaë, qua Sa-
 xoniam contingit, divertens multa Infi-
 delium millia convertit & Sacro Baptif-
 mo abluit.

§. XXXVI.

S. Gregorii Ultrajectensis initia.

In hoc itinere Owinfridum comitaba-
 tur Juvenis nomine Gregorius, exin-
 de inter S. Viri Discipulos insignis, natus
 ex nobili Francorum genere, filius Albe-
 rici, cujus mater Adela seu Adula ex Re-
 ge Dagoberto II. genita erat. Owin-
 fridus, cum ex Frisia in Hassiam digre-
 deretur, Palentiam, lingua vulgari *Fals*
 prope Treviros perveniens, ubi Adela
 Monasterium, cui Abbatisa præerat,
 funda-

vit. to. 3. *Ant.*
 SS. Ben. p.
 321.
 v. tom. 3.
 p. 532.